

פסוקי דזמרא –

יחידה ספרותית ורעיונית על פי פרשנות הקשרית

פתיחה

זה מכבר הובחנו כמה אוספי מזמורים בתהילים כקבצים עצמאיים שעומדים בפני עצמם. אין הכוונה רק לחלוקת ספר תהילים לחמישה ספרים כפי שעולה מחתימות הספרים,¹ אלא לקובצי מזמורים בתוך אחד מחמשת הספרים שיש להם מאפיינים מיוחדים – ספרותיים ותמטיים, כדוגמת אוסף המזמורים של בני קורח (מ"ב-מ"ט, פ"ד-פ"ה, פ"ז-פ"ח), אסף (נ', ע"ג-פ"ג), שירי המעלות (ק"כ-קל"ד), ועוד. לגבי מזמורי 'הללו יה' שחותמים את הספר (קמ"ו-ק"נ) יש התלבטות במחקר המודרני.² עם זאת, מזמורים קמ"ה-ק"נ הוגדרו כבר על ידי חז"ל כיחידה ספרותית עצמאית בשם "ששת המזמורים" (מסכת סופרים יח א) או פסוקי דזמרא, אשר נבחרו כהקדמה לתפילת שחרית.³

מטרת מאמר זה היא להראות שהמזמורים קמ"ה-ק"נ אכן מהווים מבחינה פרשנית יחידה אחת בעלת רצף רעיוני אחיד. הניתוח בהמשך מתמקד בזיקות המיוחדות ובקשרים הענייניים בין המזמורים.

במאמר זה מוצג תחילה הרצף הרעיוני המאחד את היחידה כולה (חלק א). בהמשך ניתן הסבר קצר לכל מזמור בפני עצמו תוך הבהרת מיקומו ביחידה (חלק ב).

* ברצוני להודות לאוריאל כהן, הערותיו והארותיו המחכימות בהכנת מאמר זה משובצות בו. כמו כן אני מודה לד"ר גבריאל כהן, לרב יעקב מדן, לרב ד"ר יואל בן-נון, לרב ד"ר מרדכי סבתו, לרב ד"ר יונתן גרוסמן, לרב אמנון בזק, לד"ר יהונתן יעקבס, לילדינו יש"י, אוריה, לאה, יאיר ושלומית על הערותיהם והארותיהם המועילות.

באתר www.tefilah.org מופיעים דף מקורות ומצגת, המסכמים את המאמר הזה.

1. ראו: מ"א, יד; ע"ב, יח-כ; פ"ט, נג; ק"ו, מח.
2. כך למשל דבריו של נחום סרנה: "אין לדעת בוודאות אם מזמורי 'הללו יה' היו פעם קובץ המנונים נפרד" (עולם התנ"ך, תהילים א', תל אביב 1995, עמ' 11).
3. ראו שבת קיח ע"ב: "אמר רבי יוסי: יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר: הקורא הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף? כי קאמרינן בפסוקי דזמרא". בעניין מיקומם של פסוקי דזמרא בסוף ספר תהילים ולהשוואת היחידה כולה למזמורי הלל המצרי (ק"ג-ק"ח) ראו להלן הערה 46.

ניתוח הפרקים כרצף רעיוני וכיחידה ספרותית אחידה נתמך בצורה משמעותית באומנות הספרותית של שרשור, חזרות ומילים מנחות לאורך היחידה, לעתים גם עם משמעויות שונות. השרשור יכול לשקף קשר צורני ואסוציאטיבי בלבד, או מסר מהותי, המבהיר את הקשר התוכני שבין המזמורים (חלק ג והטבלות בנספח). לבסוף, נדון בקצרה במיקומה של יחידה זו בתוך ספר תהילים (חלק ד); דיון זה ראוי שיבוא לאחר הסברת מבנה ספר תהילים כולו, אך עוד חזון למועד. בנספח נוסף מבוא לגישה החדשה במחקר המקרא – הפרשנות ההקשרית (contextual interpretation),⁴ שעל פיה הוסברה יחידת פסוקי דזמרא במאמר זה (חלק ה).

א. פסוקי דזמרא – יחידה ספרותית עם רצף רעיוני אחיד והגיוני

במזמור "תהלה לדוד" (קמ"ה) המשורר מדבר בעיקר בגוף ראשון ופונה אל ה' בגוף שני. הוא מזמין באופן פיוטי את כל הבריא להצטרף אליו לתהילת ה'. מזמור קמ"ה משמש כפתיחה וכבסיס להתפתחות הרעיונית במזמורים קמ"ו-ק"נ. כמשקיף על התהליך כולו, פרק קמ"ה פותח ב"תהלה לדוד" (פס' א) ומסיים ב"תהלת ה' ידבר פי" (פס' כא). כדי לצרף בהמשך את קהל שומעיו (קמ"ו-ק"נ), חותם הוא את דבריו: "ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד" (קמ"ה, כא).

המזמורים קמ"ו-ק"נ אכן פותחים וחותמים בפנייה אל קהל המתפללים בלשון ציווי 'הללו יה', ועשר פעמים מופיעה לאורך חמישה מזמורים אלו קריאת 'הללו יה', כעין מענה והמשך של "תהלה לדוד" (פס' א) ו"תהלת ה' ידבר פי" (פס' כא). בפזמון חוזר זה המשורר סוחף אחריו את השומעים. בנוסף לכך, בפסוקי הפתיחה של כל

4. בחקר המקרא התייחסו הוספלד וצנגר לשיקולי עריכה של מזמורי תהילים בפירושם על ספר תהילים בגרמנית ובאנגלית: F.L. Hossfeld & E. Zenger, *Die Psalmen 1 – Psalm 1-50*, Würzburg 1993; *ibid.*, *Psalmen 51-100, Herders theologischer Kommentar zum Alten Testament*, Freiburg 2000 (= F.L. Hossfeld & E. Zenger [transl. L.M. Maloney], *Psalms 2: a Commentary on Psalms 51-100*, Minneapolis 2005); *ibid.*, *Psalmen 101-150, Herders theologischer Kommentar zum Alten Testament*, Freiburg 2008 (= F.L. Hossfeld & E. Zenger [transl. L.M. Maloney], *Psalms 3: a Commentary on Psalms 101-150*, Minneapolis 2011). ראו גם במחקרים הבאים: G.H. Wilson, *The Editing of Hebrew Psalter*, SBLDS 76, Chico 1985; J. Clinton McCann (ed.), *The Shape and Shaping of the Psalter*, *Journal for the Study of the Old Testament*, Sheffield 1993; E. Ballhorn, *Zum Telos des Psalters: der Textzusammenhang des Vierten und Fünften Psalmenbuches (Ps 90-150)*, Berlin 2004. במחקרים אלה יש התייחסות, דוגמת ודיונים רבים בעניין הפרשנות ההקשרית. על הניתוח של המזמורים קמ"ה-ק"נ כיחידה ספרותית אחת ראו גם: E. Zenger, 'Dass alles Fleisch den Namen seiner Heiligung segne (Ps 145, 21) - Die Komposition Ps 145-150 als Anstoss zu einer christlich-jüdischen Psalmenhermeneutik', *Biblische Zeitschrift*, Neue Folge, 1997, pp. 1-27.

המזמורים מופיע השורש הל"ל:

(קמ"ו, א.)	הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת ה'
(קמ"ז, א.)	כִּי נָעִים נְאוּהָ תְהִלָּה
(קמ"ח, א.)	הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְרוֹמִים
(קמ"ט, א.)	תְהִלְתוּ בְקֹהֶל חֲסִידִים
(ק"ג, א.)	הַלְלוּ אֶל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ

במזמורים אלו המשורר מדבר על ה' בגוף שלישי, כי הוא פונה כאן בגוף שני לציבור השומעים,⁵ אשר כביכול מגיבים להזמנה שב"תהלה לדוד" (קמ"ה, א), ובהמשך הם מתארגנים כדי להצטרף אליו אט אט (קמ"ו-ק"ג). המעגל מתרחב באופן הדרגתי ושיטתי לאורך מזמורים אלה מנפש המשורר ("הללי נפשי" – קמ"ו, ב), לכל יושבי ירושלים ("הללי אלהיך ציון" – קמ"ז, יב), ולבסוף גם לשמים ולארץ ("הללו את ה' מן השמים... הללו את ה' מן הארץ" – קמ"ח, א, ז). החסידים ("תהלה לכל חסידיו... תהלתו בקהל חסידים" – קמ"ח, יד - קמ"ט, א) מהללים את ה' וגורמים לשמחת בני ציון במלכם, ולעשיית משפט ה' עם מלכי האומות (קמ"ט). בעקבות כך היחידה מסתיימת בהזמנה חגיגית לכל הבריאה "הללו אל בקדשו" (ק"ג, א) והמשורר מהלל את ה' מעומק נשמתו – "כל הנשמה תהלל יה" (ק"ג, ו). בכך הם אכן מיישמים את דברי דוד: "תהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד" (קמ"ה, כא). לסיכום: ב"תהלה לדוד" מהלל דוד את ה' ומזמין את החסידים ואת "כל בשר" להלל את ה' יחד אתו. המזמורים הבאים הם התגובה של ציבור השומעים, המצטרפים באופן הדרגתי ל"תהלה לדוד": הפרט (קמ"ו), שבי ציון (קמ"ז), שמים וארץ (קמ"ח) ולבסוף הבריאה כולה (קמ"ט-ק"ג).

ב. מקומו של כל פרק בפסוקי דזמרא

מזמור קמ"ה – תהילת דוד⁶

דוד מברך את ה' ("ואברכה שמך לעולם ועד... בכל יום אברכך") ומתאר את גדולתו וחסדיו. בתוך ברכה זו הוא קורא לחסידיו ה' לברך גם הם את ה' ("וחסידך יברכוכה") ולקבל עליהם מלכות שמים (יא-יג), ובסוף המזמור הוא מזמין את הבריאה כולה להלל יחד אתו את ה' – "תהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו".⁷

5. תופעה זו קיימת כבר בתכנית של מזמור קמ"ה, י-יג; ראו: ב' גזונדהייט ור' קימלמן, "תהלה לדוד" – מבנה ומשמעות, מגדים מט, תשס"ט, עמ' 61-69.
6. ניתוח מפורט של מזמור קמ"ה, המשתלב בניתוח זה של פסוקי דזמרא, ראו: גזונדהייט וקימלמן (לעיל, הערה 5).
7. על "ברך" כמילה מנחה בפתיחה, באמצע ובסוף מזמור קמ"ה, ראו: גזונדהייט וקימלמן (לעיל, הערה 5).

תהילה זו מהווה מעין תכנית של דוד המלך לקהל החסידים בירושלים להצטרף אליו לתהילת ה' במזמורים הבאים, ואכן, מזמור קמ"ה משתקף במזמורים קמ"ו-ק"נ (ראו טבלה 1 בנספח), באמצעות מקבילות לשוניות רבות.

מזמור קמ"ו – תהילת הנפש⁸

במזמור זה המשורר מתחזק בביטחונו בה', העושה שמים וארץ והעוזר גם לנזקקים. לשם כך הוא מבקש לראות את מלכות ה' בציון. מתוך הכרה באפסות האדם, המשורר בא לידי הכרה בבורא העולם ומתחזק באמונתו בה' ("אשרי שאל יעקב בעזרו" – ה). הוא מבחין שה', שהוא "עשה שמים וארץ" (ו), הוא גם "עשה משפט לעשוקים" (ז), וכי עזרת ה' וישועתו מקבילה כביכול לבריאת העולם.⁹ הכרת המשורר בקיומו של ה' ובעשייתו משפט לעשוקים¹⁰ גורמת לו לייחל שמלכות ה' השופטת בצדק תימשך לעד בירושלים.

מכיוון שבמזמור קמ"ה לא שולבה הקריאה 'הללו יה' המאפיינת את היחידה של מזמורים קמ"ו-ק"נ (כאמור לעיל), רבים ראו בה קובץ נפרד שאינו קשור לפרק קמ"ה. אולם מרקם המילים המשותף למזמורים קמ"ה-קמ"ו מוכיח שיש ביניהם זיקה:

קמ"ו	קמ"ה
(ב) אֱהֲלֶלְהָ ה' בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְעוֹדִי.	(א) תְּהִלָּה לְדוֹד אֲרוּמֶמֶן אֱלוֹהֵי הַמֶּלֶךְ (ב) בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָ וְאֶהְלֶלְהָ שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד
(ו) הַשְׁמַר אֲמַת לְעוֹלָם (י) יִמְלֶךְ ה' לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הֲלֹלוּ יְהוָה	(א) וְאֲבָרְכָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד (ב) וְאֶהְלֶלְהָ שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד (ד) דוֹר לְדוֹר יִשְׂבַח מַעֲשֵׂיךָ (ג) מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֲלָמִים וּמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דוֹר וָדוֹר (כא) וַיְבָרֶךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קִדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד
(ו) הַשְׁמַר אֲמַת לְעוֹלָם (ח) ה' פִּקַּח עֵינָיו ה' זָקָף כְּפוֹפִים ה' אֵהָב צַדִּיקִים	(ז) זָכַר רַב טוֹבְךָ יִבְיְעוּ וְצַדִּיקְךָ יִרְגְּנוּ (זי) צַדִּיק ה' בְּכָל דְרָכָיו (יח) לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֲמַת (כ) שוֹמֵר ה' אֶת כָּל אֱהָבָיו
(ג) אֵל תִּבְטְחוּ בְנִדְיָבִים בְּבֶן אָדָם שְׂאִין לוֹ תְשׁוּעָה	(יב) לְהוֹדִיעַ לְבַנֵּי הָאָדָם גְּבוּרָתְךָ (יט) רְצוֹן יִרְאוּ יַעֲשֶׂה וְאֵת שׁוֹעֲתֶם יִשְׁמַע וַיִּשְׁיַעֵם
(ח) ה' זָקָף כְּפוֹפִים	(יד) סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנְּפֹלִים וְזוֹקֵף לְכָל הַכְּפוּפִים
(ה) אֲשֶׁר־יִשְׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׁבְרוּ עַל ה' אֱלֹהָיו	(טו) עֵינֵי כָל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵתָה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ

8. ניתוח מפורט של מזמור קמ"ו, המשתלב בניתוח זה של פסוקי דזמרא, ראו: J.S. Kselman, 'Psalm 146 in Its Context', *Catholic Biblical Quarterly* 50, 1988, pp. 596-598.
9. ראו בדומה: "עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ" (תהילים קכ"א, ב); "כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם ה' כן יעמד זרעכם ושמכם" (ישעיהו ס"ו, כב). ראו גם: ירמיהו ל"ג, כה-כו (ולהלן, הערה 18).
10. חלקו השני של המזמור, הפותח ב"עשה משפט לעשוקים" (ז).

(ז) נתן לחם לרעבים	
(ט) ה' שִׁמְרָ אֶת גְּרֵימֵינוּ וְאֶלְמָנָה יְעוֹדֵד וְדַרְךְ רִשְׁעִים יַעֲזוּבָה	(כ) שׁוֹמֵר ה' אֶת כָּל אֲהָבָיו וְאֶת כָּל הַרְשָׁעִים יִשְׁמַד

השבח הכללי לה' המשגיח על כל הבריאה (קמ"ה) מתורגם לעזרת הנזקקים בירושלים ולתפילה למלכות ה' בציון (קמ"ו).

המקבילות הלשוניות משקפות ומבטאות מסרים רעיוניים. כך למשל השבח "שומר ה'" מתאר לא רק את שמירת ה' על אוהביו מול הרשעים (קמ"ה, כ), אלא גם את שמירתו על החלשים בחברה (קמ"ו, ח-ט). כהמשך לפסוק האחרון במזמור קמ"ה – "תהלת ה' ידבר פי" – אף במזמור קמ"ו המשורר פונה תחילה אל נפשו ("הללי נפשי את ה'"),¹¹ ומהלל את ה' באותו ניסוח כמו דוד המלך בתחילת מזמור קמ"ה: "ארוממך אלוהי המלך... בכל יום אברכך ואהללה שמך לעולם ועד" (קמ"ה, א-ב) – "אהללה ה' בחיי אזמרה לאלהי בעודי" (קמ"ו, ב). ברכת המשורר "לעולם" (קמ"ה, א-ב) בשילוב שבח ה' "דור לדור" (קמ"ה, ד) תביא לקבלת מלכות שמים (קמ"ה, יא-ג), ובעקבות כך גם מזמור קמ"ו מסתיים באותם ניסוחים עם הבקשה לשיבת ה' לציון: "ימלך ה' לעולם אלהיך ציון לדור ודור הללו יה" (קמ"ו, י). אותם ניסוחים המופיעים במזמור קמ"ה כשבח כללי של ה' בלבד ("זוקף לכל הכפופים... עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" – קמ"ה, יד-טו) נמצאים גם במזמור קמ"ו כנימוק דתי לקריאת המשורר לבטוח בה' ולא באדם ("אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלהיו... נתן לחם לרעבים... ה' פקח עורים ה' זקף כפופים ה' אהב צדיקים" – קמ"ו, ה, ז, ח).

בשני הפרקים נמצא לא רק דמיון לשוני ושיתוף של מוטיבים, אלא גם התפתחות והתקדמות רעיונית מהמזמור הקודם: על סמך דאגת הבורא לכל בריותיו (קמ"ה) מייחל המשורר שעזרתו של ה' תופנה במיוחד לעם ישראל לקראת הופעת מלכות ה' דווקא בציון, כפי שאכן יתואר במזמורים הבאים.

מזמור קמ"ז – תהילה ראשונה של עם ישראל¹²

מזמור קמ"ז מתאר את נידחי ישראל המתכנסים בציון ומהללים ומשבחים בה את ה'. בכך ממשיך מזמור זה את האמור בקודמו, שה' שומר על החלשים ומלכותו תופיע בציון. על ידי המקבילות הבאות מובע הקשר והרצף הרעיוני בין המזמורים:

11. ראו גם להלן, הערה 40.

12. ניתוח מפורט של מזמור קמ"ז המשתלב בניתוח זה של פסוקי דזמרא, ראו: S. Risse, 'Gut ist es, unserem Gott zu singen - Untersuchungen zu Psalm 147', *Münsteraner Theologische Abhandlungen* 37, Altenberge 1995, pp. 199-216

קמ"ו	קמ"ז
(א) הַלְלֵי נַפְשֵׁי אֶת ה'	(יב) שִׁבְחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת ה' הַלְלֵי אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן
(ב) אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי בְעוּדֵי	(א) כִּי טוֹב זְמִרָה אֱלֹהֵינוּ
הילול על ידי היחיד הופך להילול על ידי עם ישראל כולו.	
(ד) תִּצָּא רֹחוֹ יֵשֵׁב לְאֲדָמְתּוֹ	(יח) יֵשֵׁב רֹחוֹ יִזְלוּ מֵיָם
(ו) עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ	(ח) הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעֵבִים הַמְכִיֵן לְאָרֶץ מָטָר
(ז) עֲשֵׂה מִשְׁפָּט לְעֹשׂוֹקִים	(יט-כ) מִגִּיד דְּבָרוֹ [דְּבַרְיוֹ קָרִי] לְיַעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל. לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלֹא יָדְעוּם הַלְלוּ יְהוָה
(ז) נָתַן לָחֵם לְרַעֲבִים	(ט) נֹתֵן לְבַהֲמָה לַחֲמָה לְבָנֵי עֵרֶב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ
(ט) יָתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲוֹדֵד וְדָרֶךְ רַשָּׁעִים יַעֲוֹת	(ו) מְעוּדָד עֲנֻיִם ה' מְשַׁפֵּיל רַשָּׁעִים עַדֵי אָרֶץ
תיאור משפטו של ה' בעולם בין האנשים הופך לתיאור גבורת ה' בבריאה כולה. ¹³ דאגת ה' לנזקקים ("עשה משפט לעשוקים" – קמ"ו, ז) תתבטא בקיום תורת ה' על ידי עם ישראל היושב בארצו ("מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל" – קמ"ז, יט).	
(י) יְמַלֵּךְ ה' לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן	(יב) הַלְלֵי אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן
מלכות ה' בציון מתפתחת לתהילת ה' בציון.	
(ה) אֲשֶׁרֵי שָׂאֵל יַעֲקֹב בְּעִזְרוֹ	(יט) מִגִּיד דְּבָרוֹ [דְּבַרְיוֹ קָרִי] לְיַעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל

האמונה באל יעקב מתורגמת לקיום החוקים והמשפטים של ה'.

תהילה זו מתמקדת בקשר שבין ה' לעמו ובשליטתו של ה' בבריאה כולה, המאפשרת לו לדאוג ליראיו. התפילה למלכות ה' בציון בסוף המזמור הקודם מפורטת במזמור קמ"ז לבניין ירושלים ("בונה ירושלים ה'") ונהפכת על ידי כך לתהילת ה' של ציון כולה, כי ה' שב אליה, בנה אותה והשיב את בניה לתוכה. המשורר מייחל במזמור קמ"ז: "ימלך ה' לעולם אלהיך ציון לדר ודר" (י), ובקשתו אכן מתגשמת במזמור קמ"ז: "שבחי ירושלים את ה' הללי אלהיך ציון" (יב). תהילתו האישית בתחילת מזמור קמ"ו: "הללי נפשי את ה'... אזמרה לאלהי" (א-ב) עוברת להיות תהילת ירושלים וכל יושביה במזמור קמ"ז: "זמרה אלהינו... הללי אלהיך ציון" (א, יב). לאחר שהמשורר תיאר את עזרת ה' למסכנים ואת המשפט האלוהי שנעשה להם (קמ"ו, ז), עם ישראל כולו מבין שיש להלל את ה' הנותן את משפטי התורה רק לעם ישראל.¹⁴

13. ייתכן שניתן להוסיף על דרך הרמז: "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלהיו" (קמ"ו, ה) – "הרפא לשבורי לב..." (קמ"ז, ג), דהיינו האמונה והביטחון בה' תרפא את שברון הלב של הצדיקים.

14. רעיון זה מתבטא אף בתוך מזמור זה. המשורר מתאר בלשון "דברר" הן את סדרי בראשית והן את מתן תורה לישראל: "עד מהרה ירוץ דברו... ישלח דברו וימסם ישב רוחו יזלו מים. מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל" (טו, יח, יט).

דאגת ה' לנזקקים בלשון "עשה משפט לעשוקים" (קמ"ו, ז) תתורגם לקיום התורה של עם ישראל היושב בציון – "מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל. לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום" (קמ"ז, ז-ט-כ). הביטחון והאמונה של כל פרט בה' ("אשרי שאל יעקב בעזרו" – קמ"ו, ה) נענים עכשיו במתן חוקים ומשפטים לעם ישראל כולו ("מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב" – קמ"ז, ט).

מזמור קמ"ח – תהילה חלקית של הבריאה¹⁵

לאחר הזמנה חגיגית לשמים ולארץ להלל את ה', המשורר מתייחס בסוף הפרק לתפקידים המיוחדים של החסידים וישראל עם קרובו להלל את ה'.¹⁶ התהליך מתחיל מהשמים וכל צבאם, הקרובים כביכול יותר לה' ומכירים את כוחו, והמהללים את ה' על בריאתו אותם (א-ז). תיאור זה הוא בעל אופי ומקצב שיריים המדגישים את שלמות ההכרה במעשי ה' והילולם "במרומים" (א). התהליך ממשיך בתהילת הארץ ויושביה, שעדיין לא רואים את מעשי ה' באופן גלוי, ולכן תהילת הארץ אינה מתוארת באותו מקצב חגיגי (ח-יג).¹⁷ ה' מרים את קרנו של עם ישראל ("וירם קרן לעמו" – יד), כדי שגם הארץ ויושביה יראו את גודלו של ה' כמו "במרומים". הפעילות של החסידים הנזכרים בסוף המזמור, תתואר באופן מעשי במזמור הבא. בכך המזמור ממשיך את הרצף של הפרק הקודם: לאחר שעם ישראל מתאר את גבורת ה' בבריאה ומהלל את ה' על תמיכתו בו (קמ"ז), גם הבריאה מתחילה בפרק קמ"ח להתעורר ולהלל את ה' בצורה חגיגית, ועם ישראל נבחר כעם קרובו של ה', אשר זוכה להוביל את תהילת השמים והארץ.

קמ"ח	קמ"ז
(ג) הָלְלוּהוּ כָּל כּוֹכְבֵי אוֹר	(ד) מוֹנֵה מִסְפָּר לְכוֹכְבֵים
(א) הָלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם (ז) הָלְלוּ אֶת ה' מִן הָאָרֶץ (ט) הַהַרִים וְכָל גְּבְעוֹת (יג) הוֹדוּ עַל אֶרֶץ וְשָׁמַיִם	(ח) הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמְכִינֵן לְאָרֶץ מְטָר הַמְצַמִּיחַ הַרִים חֲצִיר
(י) הַחַיָּה וְכָל בְּהֵמָה רֹמֵשׁ וְצִפּוֹר כָּנָף	(ט) נוֹתֵן לְבֵהֵמָה לַחֲמָה לְבָנֵי עֵרֶב אֲשֶׁר יִקְרְאוּ
(ח) רוּחַ סֶעֱרָה עֲשֵׂה דְבָרוֹ	(טו) הַשֹּׁלַח אֲמַרְתּוּ אֶרֶץ עַד מֵהַרָּה יְרוּץ דְּבָרוֹ (יח) יִשְׁלַח דְּבָרוֹ וַיִּמְסַם יֵשֶׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מִיָּם

15. ניתוח של מזמור קמ"ח המשתלב כחלק של פסוקי דזמרא, ראו באתר www.tefilah.org.
 16. מבחינה רעיונית, המסר דומה לדברי ישעיהו ס"ו, כב: "כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם ה' כן יעמד זרעכם ושמכם".
 17. ראו במזמור ק"נ ובדיון להלן.

(ח) אֲשׁ וּבְרַד שֶׁלֵּג וְקִיטוֹר	(טז) הַנִּתֵּן שֶׁלֵּג כְּצֶמֶר
(ד) הִלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמַיִם	(יח) יֵשֵׁב רוּחוֹ יִזְלוּ מַיִם

אזכור הבריאה מקשר את שני המזמורים, אך יש הבדל ביניהם: ה' אכן ברא את העולם בימי הבריאה (קמ"ז), אך עכשיו היא גם מתארגנת ומשתתפת בתהילת ה' (קמ"ח).

(ו) וַיַּעֲמִידֵם לְעַד לְעוֹלָם חֶק נִתֵּן וְלֹא יַעֲבוֹר	(יט) מְגִיד דְּבָרוֹ [דְּבָרָיו קָרִי] לְיַעֲקֹב חֶקְיוֹ וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל
--	---

חוקי הטבע (קמ"ח) הנם דומים ומקבילים לחוקי התורה (קמ"ז).¹⁸

מזמור קמ"ט – תהילה שנייה של עם ישראל והרמת קרנו¹⁹

המזמור מתאר את פעילות החסידים כחלק של ישועת ה': הם שמחים במלכות ה' בציון ועוסקים בתיקון העולם גם מול אומות העולם. כהמשך לסוף המזמור הקודם "וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללו יה" מפרט מזמור זה את תהילת החסידים באותו ניסוח: "הללו יה שירו לה' שיר חדש תהלתו בקהל חסידים", ובכך תהילת ה' על ידי הטבע במזמור קמ"ח, באה במזמור קמ"ט לידי השלמה על ידי תהילת ה' של החסידים ופעילותם בתיקון העולם על פי מלכות ה'.

קמ"ט	קמ"ח
(ג) יְהַלְלוּ שְׁמוֹ	(ה, יג) יְהַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'
(ז) תּוֹכַחַת בְּלִאֲמִים (ח) לְאֶסֶר מַלְכֵיהֶם בְּזָקִים	(יא) מַלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שְׂפָטֵי אֶרֶץ
(א) תְּהַלְתוּ בְּקֹהַל חֲסִידִים (ב) יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשִׂיו (ד) כִּי רוּצָה ה' בְּעַמּוֹ	(יד) וַיִּרָם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהַלֵּה לְכָל חֲסִידָיו לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עִם קֶרְבּוֹ הַלְלוּ יְה'
(ו) רוּמָמוֹת אֵל בְּגְרוֹנִים	(א) הִלְלוּהוּ בְּמִרוּמָיִם (יד) וַיִּרָם קֶרֶן לְעַמּוֹ

'קהל חסידים' של עם ישראל יגשימו את תהילת ה' גם בלאומים ובמלכי ארץ.

18. ראו: "כה אמר ה' אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמת. גם זרע יעקוב ודוד עבדי אמאס מקחת מזרעו משלים אל זרע אברהם ישחק ויעקב כי אשוב [אשיב קרי] את שבותם ורחמתים" (ירמיהו ל"ג, כה-כו). ראו גם לעיל, הערה 9. על פי רעיון זה, תורת ה' מתוארת לאחר קריאת שמע באותה לשון: "על הראשונים ועל האחרונים, דבר טוב וקיים לעולם ועד. אמת ואמונה, חוק ולא יעבור. אמת, שאתה הוא ה' אלהינו ואלהי אבותינו..."

19. E. Zenger, 'Die Provokation des 149. Psalms – Von der Unverzichtbarkeit der kanonischen Psalmenauslegung', in: R. Kessler et al. (eds.), *Ihr Völker alle, klatscht in die Hände: Festschrift für Erhard S. Gerstenberger zum 65. Geburtstag*, Münster 1997, pp. 181-194.

שינוי עקרוני חל במשמעות מושג התהילה בין מזמור קמ"ח ובין פתיחת מזמור קמ"ט: בעוד שהתהילה במזמור קמ"ח היא תהילת עם ישראל בעקבות הרמת קרנו על ידי ה', התהילה במזמור קמ"ט היא תהילת ה' על ידי החסידים, ובעקבות כך דווקא החסידים שרים במזמור קמ"ט: "תהלתו בקהל חסידים" (א). בכך חל שינוי במשמעות התהילה: סוף מזמור קמ"ח משבח ומהלל את החסידים על מעמדם בבריאה לקראת שליחותם בתיקון העולם ("וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו"); בתחילת מזמור קמ"ט החסידים עצמם מהללים באופן פעיל את ה' ומפרסמים את שמו בעולם ("תהלתו בקהל חסידים"), כי מטרת החסידים היא שכל הבריאה תהלל את ה' על פי החזון הפיוטי המופיע במזמור קמ"ח, ולשם כך עם ישראל שר "שיר חדש", דהיינו פרסום שמו של ה' בעולם.²⁰ התהילה "בקהל חסידים" (א) מגשימה את מלכות ה' על הארץ, וישראל שמחים במלכות ה' בירושלים – "בני ציון יגילו במלכם" (ב). המזמור הקודם פותח בתהילת ה' "במרומים" (קמ"ח, א), והרמת ה' את קרן ישראל גורמת ליושבי הארץ להבחין בגדולת ה' – "וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו" (קמ"ח, יד). במזמורנו מקיימים החסידים בירושלים באמצעות "רוממות אל בגרונם וחרב פיפיות בידם" (ו) את משימתם להלל את ה', במקביל לקריאה במזמור הקודם ("יהללו את שם ה' כי נשגב שמו לבדו... יהללו שמו במחול" – קמ"ח, יג; קמ"ט, ג). בתיאור החגיגי של המזמור הקודם הצטרפו "מלכי ארץ וכל לאַמים" (קמ"ח, יט) לתהילת ה', וכעת ישלימו החסידים את התהליך עם הרשעים: הם ינקמו "בלאמים" ויאסרו את "מלכיהם בזקים" (ז-ח).²¹ לפי מזמור קמ"ז הגויים לא קיבלו "משפטים" מה' כמו עם ישראל (כ), ולכן על החסידים "לעשות בהם משפט כתוב". יישום המשפט עם רשעי אומות העולם הנו "הדר הוא לכל חסידיו" (קמ"ט, ט).²² מזמור קמ"ט כשלעצמו פורש בעבר על ידי פרשנים לא יהודים כשיר נקמה אכזרי של עם ישראל באומות העולם,²³ אך דווקא על פי הפרשנות ההקשרית –

20. ראו במספר מקבילות: "שירו לה' שיר חדש שירו לה' כל הארץ" (צ"ו, א); "מזמור שירו לה' שיר חדש" (צ"ח, א); "אלהים שיר חדש אשירה לך" (קמ"ד, ט); "שירו לה' שיר חדש תהלתו מקצה הארץ יורדי הים ומלאו איים וישביהם" (ישעיהו מ"ב, י); ראו גם ל"ג, ג; מ', ד, ועוד.
21. צמד המילים 'מלכים' ו'לאומים' מקביל בשני המזמורים הסמוכים, ומסתבר שבמזמור קמ"ט מדובר באותם מלכים ולאומים, שעדיין לא הצטרפו לתהילת ה'.
22. הסבר דומה על "וכבוד הדר מלכותו" (תהילים קמ"ה, יב) ראו: גזונדהייט וקימלמן (לעיל, הערה 5).

23. פרשנים לא יהודים רבים פירשו את המזמור כשאיפה להשתלטות עם ישראל לעתיד על כל אומות העולם, אשר מתאימה לתפיסה האנטישמית שעולה למשל גם מ'הפרוטוקולים של זקני ציון'; ראו למשל במפרשים הגרמנים (לפני השואה): F. Delitsch, *Biblischer Kommentar über die Psalmen*, Leipzig 1867, p. 784; W. Staerk, *Lyrick (Psalmen, Hoheslied und Verwandtes)*, Göttingen 1911, p. 31; H. Gunkel, *Die Psalmen*, Göttingen 1926, p. 621.

גישה זו מופרכת:²⁴ במזמור קמ"ח שמים וארץ מהללים את ה' ובסוף החסידים שבעם ישראל אמורים להשלים את התהליך עלי אדמות, כפי שמתואר בהרחבה במזמור קמ"ט: החסידים שמחים בעשיית ה' משפט עם הגויים והלאומים, כי תהליך זה מצד ה' הנו "הדר הוא לכל חסידיו" (ט). לא החסידים בעצמם עושים משפט ונקמה עם הגויים, אלא הם מהללים בגרונם ובפיהם את ה' על עשיית משפט (ו).²⁵

הרצף של מזמורים קמ"ז וקמ"ט

בעוד מזמורים קמ"ז וקמ"ט מתארים את תהליך שיבת ציון מהגלות ואת בניין ציון מחדש עלי אדמות, פרקים קמ"ח וק"נ מתארים את המשמעות הרעיונית של תהליכים אלה בשמים ובארץ. בעקבות כך, יש דמיון וגם ניגוד בין פרקים קמ"ח וקמ"ט: מספר ניסוחים ורעיונות מקבילים הופכים את מזמור קמ"ט להמשך של מזמור קמ"ז (ראו בטבלה הבאה), אך יש שוני והתפתחות בתיאורים אלה:

קמ"ז	קמ"ט
(א) כִּי נָעִים נְאוֹה תְהִלָּה	(א) תְהִלְתּוּ בְקֵהל חֲסִידִים
(ו) מְעוֹדֵד עֲנוּיִם ה'	(ד) יִפְאֵר עֲנוּיִם בִּישׁוּעָה
(ז) זָמְרוּ לְאַלְהֵינוּ בְכִנּוֹר	(ג) בְּתֵף וְכִנּוֹר יִזְמְרוּ לוֹ
(יא) רוֹצֵה ה' אֶת יִרְאִיו	(ד) כִּי רוֹצֵה ה' בְּעַמּוֹ
(יא) אֶת הַמִּיחֲלִים לְחֲסִדוֹ	(א) תְהִלְתּוּ בְקֵהל חֲסִידִים (ה) יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכִבוֹד (ט) לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כְּתוֹב הֵדָר הוּא לְכֹל חֲסִידָיו
(יג) כִּי חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרֶיךָ בְּרֵךְ בְּנִיךָ בְּקִרְבְּךָ	(ב) יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹי בְנֵי צִיּוֹן וְגִילוּ בַמִּלְכָּם
(יט) מִגִּיד דְּבָרוֹ [דְּבָרָיו קְרִי] לְיַעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: (כ) לֹא עָשָׂה כֵן לְכֹל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בְּלִ יַדְעוּם הִלְלוּ יְהוָה	(ט) לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כְּתוֹב הֵדָר הוּא לְכֹל חֲסִידָיו הִלְלוּ יְהוָה

לאחר קיבוץ נידחי ישראל ושבורי לב לציון (קמ"ז) – יתחזקו "קהל חסידים", יבנו את ירושלים ויעסקו בתיקון העולם בעשיית משפט ה' באומות העולם (קמ"ט).

24. ראו במחקרו של צנגר (לעיל, הערה 19).

25. כך עולה גם מהמקבילה ברישא של הפסוק: "רוממות אל בגרונם". ראו: רש"י, ראב"ע, אלשיך, מצודת דוד ועוד. גם בתיאור הדומה עם מקבילות לשוניות בישעיהו מ"ה, יד-יז מודגשת תשועת ישראל ובושת העמים, אך לא ביצוע נקמה באומות העולם על ידי ישראל. אמנם, במקבילות בספרים שופטים ג', טז; ישעיהו מ"א, טו; משלי ה', ד משתמע שלהב החרב נקראת "פי" או "פיות". לאור זה מסתבר שלניסוח "חרב פיפיות" בפסוק הנ"ל יש אכן דר-משמעות מכוונת: "חרב פיפיות" יכול לציין את החרב עם שני פיות או פעילות של הפיות, אשר משמשת כחרב. התפילה בגרונם ובפיפיות עמך ישראל (על פי ברכות יא ע"ב) היא כביכול הנשק בידיהם של קהל החסידים.

במזמור קמ"ז עם ישראל חוזר מצרות הגלות ונבנה בארצו ("מעודד ענוים"), ואף מקיים בה את התורה בניגוד לאומות העולם. גם במזמור קמ"ט רואים ששמחת בני ציון, הצלחת החסידים בארצם ועשיית משפט בלאומים, מהווים את ישועתם של ישראל בארצם ("יפאר ענוים בישועה"). בכך העידוד של שבורי לב השבים מהגלות לירושלים (קמ"ז) מתפתח ונהפך להצלחת הענויים ופארם בתהליך הגאולה (קמ"ט). התקווה של "המיחלים לחסדו" (קמ"ז, יא) מתגשמת על ידי הרמת קרנם של ישראל, אשר מהווה כבוד ו"תהלה לכל חסידיו" (קמ"ח, יד): הם שרים לה' את "תהלתו" "בקהל חסידים" (קמ"ט, א), ושמחים בעשיית ה' משפט בעולם (קמ"ט, ה, ט).

מזמור ק"נ – תהילת הבריאה כולה²⁶

המזמור מתאר את תהילת ה' של כל היקום בחגיגות רבה ובקצב פיוטי: תקיעות שופר "בקדשו" עם כלי נגינה, תוף ומחול מזמינים את "כל הנשמה" להלל את ה'. בעקבות כך המזמור האחרון של היחידה קמ"ה-ק"נ – ושל כל ספר תהילים – מנוסח כולו בקצב פיוטי ומהווה שיר תהילה לה' של כל הבריאה.²⁷ בהיותו בעל מקצב מושלם של "הללו"²⁸ – משלים מזמור ק"נ את מזמור קמ"ח, שבו מקצב פיוטי זה ("הללוהו") מופיע רק ביחס לשמים. תהילת ה' של הבריאה אמנם מתחילה כבר במזמור קמ"ח, אך במזמור קמ"ח מלכות ה' בארץ עדיין לא ניכרת, ורק לאחר תיקון העולם של קהל החסידים (קמ"ט) הבריאה כולה מהללת את ה' (ק"נ).²⁹ התהילה כוללת את כל הבריות, ולכן – בניגוד למזמור קמ"ח – מנוסח מזמור זה כולו במקצב אחיד של "הללוהו". תיאור מושלם זה יכול לבוא רק לאחר השלמת התהליך על ידי החסידים במזמור הקודם.

קמ"ט	ק"נ
(ג) הִלְלוּ שְׁמוֹ בְּמַחֹל בְּתֵף וְכִנּוֹר וְזָמְרוּ לוֹ	(ג) הִלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר (ד) הִלְלוּהוּ בְּתֵף וּמַחֹל

תהילת קהל החסידים בירושלים (קמ"ט) נהפכת לתהילת העולם כולו – "כל הנשמה תהלל יה" (ק"נ).

26. ניתוח מפורט של מזמור ק"נ המשתלב בניתוח זה של פסוקי דזמרא, ראו: ח' ברנדוין, 'תהלים, מזמור קנ – נקודה וניגודה', **מגן בעדן ועד עיר ומלואה – מחקרים במקרא ובספרות עברית**, ירושלים תשס"ט, עמ' 93-106.

27. על הקצב המיוחד של מזמור זה ראו ברנדוין, שם.

28. תשע פעמים מופיעה הקריאה "הללוהו", פעם אחת "הללו אל", פעמיים "הללו יה".

29. לאור הנזכר לעיל מובנת שיטת רש"י (שבת קיח ע"ב), ולפיה רק שני המזמורים קמ"ח וק"נ הם עיקר פסוקי דזמרא: "פסוקי דזמרא – שני מזמורים של הילולים 'הללו את ה' מן השמים', 'הללו אל בקדשו'"; עיקר המסר של פסוקי דזמרא הוא הקריאה לשמים ולארץ להלל את ה'. להלכה אכן נפסק **בשלחן ערוך** (אורח חיים סימן נב ס"א) על פי רש"י, שהמאחר לבית הכנסת אומר לאחר תהילה לדוד (קמ"ה) רק את המזמורים קמ"ח וק"נ.

שמחת בני ציון במלכם באה לידי ביטוי במזמור קמ"ט בלשון: "הללו שמו במחול בתף וכנור יזמרו לו" (ג). אותו ניסוח בא להשלמתו על ידי צירוף כל הבריאה בניסוח דומה במזמור ק"נ: "הללוהו בנבל וכנור. הללוהו בתף ומחול" (ג-ד). שאיפת המשורר שכל הבריאה תברך את "שם קדשו" של ה' (קמ"ה, כא) אכן מתגשמת במזמור האחרון של כל היחידה – בקריאה "הללו אל בקדשו". יחד עם מקבילות נוספות, מזמור ק"נ סוגר את קריאת המשורר בחתימת היחידה של ששת המזמורים (ראו בטבלה הבאה), ובכך כל הבריאה אכן מצטרפת לתהילת ה' – "כל הנשמה תהלל יה הללו יה" (ק"נ, ו).

קמ"ה	ק"נ
(ג) גדול ה' ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר ³⁰ (ד) דור לדור ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו (ו) ועוזו נוצאתיך יאמרו וגדולתיך אספרינה (יא) כבוד מלכותך יאמרו וגבורתיך ידברו (יב) להודיע לבני האדם גבורתיך וכבוד הדר מלכותו (כא) תהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד	(א) הללו יה הללו אל בקדשו ³¹ הללוהו ברקיע עזו (ב) הללוהו בגבורתיך הללוהו קרב גדלו

ג. שרשור, חזרות ומילים מנחות ביחידה הספרותית (קמ"ה-ק"נ)

כאמור לעיל, במחקר המודרני רבים תחמו את החטיבה שבדיוננו כמתחילה במזמור קמ"ו, בשל הקריאה 'הללו יה', הנזכרת לראשונה כפתיחה וכחתימה במזמור זה ומלווה את הקורא עד למזמור ק"נ. גם אם הקריאה 'הללו יה' אינה מופיעה במזמור קמ"ה, הרי המזמור מקיים זיקות לשוניות מגוונות עם כל המזמורים הבאים אחריו, עד שנראה כי חטיבת 'הללו יה' (קמ"ו-ק"נ) מגיבה לאתגר להלל את ה' עם כל הבריאה וגם מגשימה אותו כפי שהוא מוצג במזמור קמ"ה: "תהלה לדוד... ואהללה שמך לעולם ועד. גדול ה' ומהלל מאד... תהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד" (א-ג, כא). בעקבות כך, מליצות ומושגים נוספים מ"תהלה לדוד" (קמ"ה) חוזרים במזמורי 'הללו יה' (קמ"ו-ק"נ), כביטוי לכך שקהל המתפללים מפנים ומגיב (קמ"ו-ק"נ) כביכול ל"תהלה לדוד" (קמ"ה); ראו טבלה 1 (בנספח).

הרצף הרעיוני של ששת המזמורים (קמ"ה-ק"נ) מתבטא גם בתופעות רבות של חזרות, שרשורים ומילים מנחות,³² המציגות את המזמורים כיחידה ספרותית אחידה.

30. גדולת ה' מוזכרת גם במזמור קמ"ז, ה: "גדול אדונינו ורב כח...", אך מפורטת שם דווקא העזרה לחשים, כי "כל מקום שאתה מוצא גבורתו של הקדוש ברוך הוא אתה מוצא ענוותנותו..." (מגילה לא ע"א).

31. תוספת המילה "בקדשו" דווקא במזמור זה כשכולם מהללים את ה' מובנת כבר לפי פרשנות אותו המושג במזמור קמ"ה, כא, ראו: גזונדהייט וקימלמן (לעיל, הערה 5).

32. ראו: מ' בובר, 'סגנון המילה-המנחה בסיפורי התורה', דרכו של מקרא, ירושלים 1964, עמ' 284-299.

חלק מהביטויים החוזרים מקבל משמעויות שונות במהלך היחידה (ראו טבלה 2 בנספח).

ד. המיקום של פסוקי דזמרא בספר תהילים

העיסוק במיקומה של יחידת פסוקי דזמרא בספר תהילים דורש דיון מעמיק ומקיף על המבנה של כל ספר תהילים, שאינו מעניין מאמר זה. למרות זאת מקומה של יחידה זו בקצה ספר תהילים מאפשר ומחייב להעיר כמה הערות כלליות בנושא זה. מכיוון שלשם השוואה משמעותית בין היחידות האחרות דרושים ניתוחים מעמיקים שלהן, הדיון בהמשך יכול רק לגעת באופן שטחי במקבילות ובקשרים הענייניים בין האוספים השונים.

פתיחת וחתימת ספר תהילים

מספר ניסוחים מפתחת ספר תהילים חוזרים בפסוקי דזמרא:³³

פתיחת הספר: א'-ב'	חתימת הספר: פסוקי דזמרא
לְמָה רָגַשׁוּ גוֹיִם וּלְאֲמִים יִהְיוּ רִיק (ב', א); יִתְיַצְבוּ מַלְכֵי אֲרָץ וְרוֹזְנִים נוֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ (ב', ב); וְאֲנִי נִסְכַּתִּי מַלְכֵי עַל צִיּוֹן הַר קֹדֶשׁ (ב', ו); תִּרְעַם בְּשֹׁבֵט בְּרָזָל כְּכֹלִי יֹצֵר תִּנְפָצִים (ב', ט); וְעַתָּה מַלְכִים הִשְׁכִּילוּ הַיָּסֹרֵר שִׁפְטֵי אֲרָץ (ב', י); עֲבְדוּ אֶת ה' בִּירְאָה וְגִילוּ בְרַעְדָּה (ב', יא)	מַלְכֵי אֲרָץ וְכָל לְאֲמִים שָׁרִים וְכָל שִׁפְטֵי אֲרָץ (קמ"ח, יא); ³⁴ יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמַלְכָם (קמ"ט, ב); לְעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם תֹּכַחַת בַּל אֲמִים (קמ"ט, ז); לְאִסֹּר מַלְכֵיהֶם בְּזַקִּים וְנִבְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בְּרָזָל (קמ"ט, ח)

פתיחת ספר תהילים מציגה את האיש הדבק בתורת ה' בניגוד לרשעים (מזמור א')³⁵ ואת המלך המושל בציון והשולט על כל מלכי ארץ, עם דרישה מהרשעים להכיר את מלכות ה' (מזמור ב'). פסוקי דזמרא החותמים את ספר תהילים סוגרים את המעגל הזה, אך בנימה חדשה של גישה אוניברסלית: על פי דוגמתו של דוד המלך (קמ"ה),

33. ראו: ע' חכם, פירוש דעת מקרא על תהילים, ירושלים תשל"ט, מזמור קמ"ט, עמ' תרו, הערה 15.

34. ראו גם: "יודוך ה' כל מלכי ארץ..." (קל"ח, ד) בתחילת האוסף האחרון של 'דוד' (קל"ח-קמ"ה).

35. ראו באתר www.tefilah.org על מזמור א'. התיאור הכללי של מזמור א' על האיש הדבק בתורת ה' מקביל לתיאור דוד המלך את עצמו בסוף הספר הראשון:

א', ב	מ', ח-ט
כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וְלַיְלָה.	אֲז אֲמַרְתִּי הִנֵּה בָאתִי בְּמַגֶּלֶת סֵפֶר כְּתוּב עָלַי. לְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אֱלֹהֵי חִפְצֵתִי וְתוֹרָתְךָ בְּתוֹךְ מַעֵי.

החסידים – ואתם כל הברואים – מצטרפים להלל את ה' יחדיו בציון (קמ"ו-ק"נ). הדמיון וההבדל בין הפתיחה והחתימה מלמדים, שלאורך ספר תהילים נוצרה הרמוניה של הצטרפות ושיתוף כל הברואה להלל את ה' יחד עם דוד המלך – "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד" (צפניה ג', ט).

פסוקי דזמרא חותמים את הספר החמישי (ק"ז-ק"ג) ואת פרקי 'הללו יה'

פסוקי דזמרא גם סוגרים את הספר החמישי (ק"ז-ק"ג), שבו מתואר בשלבים שונים מהלך רעיוני אחיד של חזון שיבת עם ישראל לארצו,³⁶ אשר מתחיל כבר במזמורי 'הללו יה' שבסוף הספר הרביעי ובתחילת הספר החמישי. ניסוחים מרכזיים מפתיחת פרקי 'הללו יה' (ק"ג-ק"ז) חוזרים בפסוקי דזמרא, כדי להמחיש את הגשמת החזון של שיבת ציון:³⁷

פסוקי דזמרא (קמ"ה-ק"ג)	פרקי 'הללו יה' (ק"ג-ק"ז)
הללו יה הללי נפשי את ה' (קמ"ו, א)	לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה' (ק"ג, א, ב, כב; ק"ד, א, לה)
תהלת ה' ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד (קמ"ה, כא)	וְכָל קִרְבֵי אֶת שֵׁם קִדְשׁוֹ (ק"ג, א)
חננו ורחום ה' ארך אפים וגדל חסד (קמ"ה, ח) ³⁸	רַחוּם וְחַנּוּן ה' אָרַךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד (ק"ג, ח)
מלכותך מלכות כל עלמים וממשלתך בכל דור ודור (קמ"ה, יג)	ה' בְּשָׁמַיִם הִכִּין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה (ק"ג, יט)
עיני כל אליך ישברו ואתה נתון להם את אכלם בעתו. פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון (קמ"ה, טו-טז) ³⁹	כָּל־עֵינַי אֶלֶיךָ יִשְׁבְּרוּן לְתֵת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ. תִּפְתָּח לָהֶם יְדְיֹתַי וְיִשְׂבְּעוּן טוֹב (ק"ד, כז-כח)
אהללה ה' בחיי	אֲשִׁירָה ה' בְּחַיֵּי

36. E. Zenger, 'Komposition und Theologie des 5. Psalmenbuches 107-145', *Biblische Notizen* 82, 1996, pp. 97-116 (= *ibid.*, 'The Composition and Theology of the Fifth Book of Psalms: Psalms 107-145', *JSOT* 80, 1998, pp. 77-102).

37. המקבילות הלשוניות בטבלה הבאה בולטות ולא שכיחות בהרכב זה במזמורים אחרים; "נפשי את ה'", "שם קדשו", הצמד של 'מלכות וממשלה' של ה' מופיעות רק במקומות המוזכרים בטבלה; ראו גם בהערות הבאות.

38. הניסוח במזמור ק"ג, ח הוא על פי שמות ל"ד, ו' ו"רב חסד"; בניגוד לכך הניסוח "וגדל חסד" במזמור קמ"ה, ח מתאים לתיאור של גדולת ה' במזמור (ג, ו), והסדר של "חננו ורחום" נהפך בשביל האלף-בית של המזמור. בשני המקומות חסרה מידת 'ואמת', כי הדגש בשני המזמורים הוא תיאור מידת החסד דווקא.

39. ראו: מ' וייס, *מקראות ככונתם*, ירושלים 1987, עמ' 214-251.

אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי בְעוּדֵי (קמ"ו, ב) 40	אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי בְעוּדֵי (ק"ד, לג)
הַדָּר כְּבוֹד הוֹדַךְ וְדַבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה (קמ"ה, ה) 41	שִׁירוֹ לוֹ זָמְרוּ לוֹ שִׁיחוּ בְּכֹל נִפְלְאוֹתָיו (ק"ה, ב)
יִדְוֹן ה' כָּל מַעֲשֵׂיךָ... לְהוֹדִיעַ לְבַנֵּי הָאָדָם גְּבוּרָתוֹ וְכְבוֹד הַדָּר מַלְכוּתוֹ (קמ"ה, י-יב)	וַיֹּשִׁיעֵם לְמַעַן שְׁמוֹ לְהוֹדִיעַ אֶת גְּבוּרָתוֹ (ק"ו, ח) יִדּוּ לֵה' חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבַנֵּי אָדָם (ק"ז, טו)

הקריאה "הללו יה" מופיעה לראשונה בסוף מזמור ק"ד, כי ההתבוננות בבריאה על פי דרכו של דוד (ק"ג, א) 42 מביאה את המשורר להתבונן גם בתולדות עם ישראל, 43 אך התקווה ליעוד העתידי של עם ישראל החוזר לארצו כוללת בתוכה גם תוכחה נסתרת בסוף הספר הרביעי (ק"ה-ק"ו). 44 הספר החמישי פותח בחזון הגדול של קיבוץ גלויות (ק"ז), ומשלב אחריו מיד זיכרונות וערכים של מלכות דוד (ק"ח-ק"י) ותיאור דרכו של הצדיק ההולך בדרכי ה' (ק"א-ק"ב), 45 כדי לעבור אחר כך ישירות לפרקי הלל המצרי, המתארים את צאת בני ישראל ממצרים עד בואם לשערי המקדש בירושלים (ק"ג-ק"ח).

לפי המקבילות הנ"ל, פסוקי דזמרא מהווים כעין המשך וישום מעשי של אותן החזון בפרקי 'הללו יה', כפי שעולה מהניסוחים המקבילים בפתיחת פסוקי דזמרא עם החתימה של הלל המצרי:

סוף הלל המצרי (ק"ח, כח)	פתיחה של פסוקי דזמרא (קמ"ה, א-ב)
אֱלֹהֵי אֲתָהּ וְאוֹדֶךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְךָ	תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמְךָ אֱלֹהֵי הַמֶּלֶךְ וְאַבְרָכָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד. בְּכֹל יוֹם אֲבָרְכֶךָ וְאֶהְלֵלָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד

40. הניסוח במזמור ק"ד, לג הוא: "אשירה" על פי הקשרו שם (ק"א, א; ק"ה, ב), והפנתו האישית של המשורר מופיעה שם כחתימת התיאור של מעשה בראשית; במזמורים קמ"ו-ק"ג, לעומת זאת הפנמה זו היא הפתיחה לכל היחידה כולה, ולכן המשורר משנה את הניסוח על פי הקשרם של 'פרקי הללו יה' – ללשון "אהללה"; ראו גם לעיל, ליד הערה 11.
41. הצמד של 'נפלאות' עם 'שיח' מופיע בספר תהילים רק בשני מקומות אלה ובמזמור ק"ט, כז: "דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך", כי גם לימוד תורה הוא אפשרות לשוח בנפלאות ה'.
42. יש דמיון בין מזמורים ק"ג וק"ד. ראו: ע' חכם (לעיל, הערה 33); הוספלד וצנגר (לעיל, הערה 4).
43. בדומה המשורר במזמור ק"ד מתאר את נפלאות הבריאה וחותרם בבקשה לתיקון חברתי של העולם: "יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללו יה" (ק"ד, לה); ראו: וייס (לעיל, הערה 39), עמ' 244.
44. ראו: ק"ו, ו-ז, מג, ובפירושם של הוספלד וצנגר (לעיל, הערה 4) על המגמות השונות של שני המזמורים.
45. ראו: י' בזק, 'תהלים קיא-קיב, מזמורים תאומים – המבנה הצורני גיאומטרי והמשמעות', סיני צא, א-ב, תשמ"ב, עמ' א-טז; א' סמט, עיונים במזמורי תהילים, תל אביב תשע"ב, עמ' 295-332.

השוואה זו מראה גם את הנימה החדשה בפסוקי דזמרא: התיאורים החגיגיים של הנהגת ה' הפלאית בעבר מאז יציאת מצרים עד הכניסה לארץ ישראל (ק"ג-ק"ח) מתורגמים בפסוקי דזמרא ליעוד הנבואי של נידחי ישראל השבים לציון. במציאות של שיבת ציון אין להתמקד רק בתיאורים ההיסטוריים החשובים של יציאת מצרים, כי בזמן הגאולה המתממשת עומדת על סדר היום הברכה והגשמת הייעוד המתבקשת "בכל יום" (קמ"ה, ב).⁴⁶ כבר על פי נבואת ירמיהו יש לדחות בזמן הגאולה את זיכרונות העבר של יציאת מצרים על ידי החזון הנבואי המתגשם: "לכן הנה ימים באים נאם ה' ולא יאמרו עוד חי ה' אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים. כי אם חי ה' אשר העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים שם וישבו על אדמתם" (ירמיהו כ"ג, ז-ח).⁴⁷

לאחר ההגעה עד לשערי המקדש בירושלים (ק"ח), המשורר מתחבר לקדושה ולמקדש בשתי דרכים (מקבילות): התחברות לתורה (ק"ט) ועלייה לירושלים לאורך שירי המעלות (ק"כ-קל"ד). בעקבות כך עם ישראל זוכה לשבת בטח בארצו וחוזר על דברי ההלל וההודאה לה' על חסדו לעם ישראל (קל"ה-קל"ו).⁴⁸

תודעה היסטורית זו של עם ישראל בעבר. עומדת בניגוד גמור למציאות הקשה של חורבן הבית וגלות בבל בהווה (קל"ז), אך ניתן להשתקם ולהתחזק בתפוצות

46. לעניות דעתי כבר חז"ל הבחינו בהבדל חשוב זה בין פרקי הלל המצרי ובין פסוקי דזמרא: "אמר רבי יוסי: יהא חלקי מגומרי הלל בכל יום. איני? והאמר מר: הקורא הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף? כי קאמרינן בפסוקי דזמרא". קריאת "הלל בכל יום" לפי רבי יוסי מבוססת ממש על לשון הפסוק בפתיחת כל היחידה: "בכל יום אברכך ואהללה שמך לעולם ועד" (קמ"ה, ב). ראו דבריו הקולעים של בעל משך חכמה (על ויקרא כ"ו, ד): "והנסיים הוא רק להעיר לבות בני אדם על מפעלות הבורא ב"ה בטבע, כי היא ידו והשגחתו הטוהרה. לכן 'הקורא הלל בכל יום' – שמורה שראוי להודות רק להנך פעולות של דרך נס, אבל מפעלות הטבע אין צריכים להיוצר אחרי שבראן – 'הרי זה מחרף ומגדף'; אבל 'כל האומר תהלה לדוד בכל יום' – שזה מדבר על מפעלות סדור הטבעי אשר בכל יום, כמבואר – 'מובטח שהוא בן העולם הבא' (ברכות ד ע"ב)".

47. ראו גם ברכות יב ע"ב: "לא שתעקר יציאת מצרים ממקומה, אלא שתהא שעבוד מלכות עיקר, ויציאת מצרים טפל לר". ייתכן שעל פי הקשר המיוחד של זיכרון יציאת מצרים בעבר (ק"ה-ק"ז) והגאולה בעתיד (קמ"ה-ק"נ), ניתן להבין מדוע מסדרי הסידור הכניסו את תחילת מזמור ק"ה (דהיינו את המקבילה ההיסטורית של סיפור דוד המלך בדה"א ט"ז, ח וכו') ליחידה של פסוקי דזמרא בתפילת שחרית: סיפור יציאת מצרים על פי מזמורי 'הללו יה' (ק"ה-ק"ז) מהווה מבוא (טפל) לקראת אמירת "תהלה לדוד" עם פרקי 'הללו יה' של פסוקי דזמרא.

48. קיימים הן מקבילות הן הבדלים חשובים בין הלל המצרי (ק"ג-ק"ח) ובין הלל הגדול (קל"ה-קל"ו): פרקי ההלל (ק"ג-ק"ז) מתארים את יציאת בני ישראל ממצרים, אך מזמור קל"ה מהלל את ישיבת עם ישראל בארצו; פרק ההודאה (ק"ח) מתאר את הצלת המשורר עד ביאתו לשערי המקדש; מזמור קל"ו מהלל בהתלהבות רבה את חסדי ה' לאורך תקופה ארוכה של בריאת העולם, יציאת מצרים, הליכה במדבר ונחלת ארץ ישראל.

פסוקי דזמרא – יחידה ספרותית ורעיונית על פי פרשנות הקשרית

לקראת שיבת ציון על פי רוחו של דוד המלך. לשם כך האוסף האחרון של מזמורי דוד (קל"ח-קמ"ה) מראה את דרכו של דוד להתחזק מחורבן לתקומה, ובסוף האוסף (קמ"ה) דוד אכן מזמין את החסידים ואת כל הברואים להלל אתו את ה'; שומעיו – וביניהם גם החסידים בני ציון – אכן מצטרפים אליו במסגרת שיבת עם ישראל לארצו (קמ"ו-ק"נ). פסוקי דזמרא מסתיימים, אם כן, לאחר סקירה היסטורית ארוכה, בקריאה להלל את ה' דווקא במציאות ההיסטורית הקיימת, אשר כוללת בתוכה גם את אומות העולם.⁴⁹

פסוקי דזמרא כהמשך של האוסף האחרון של מזמורי דוד (קל"ח-קמ"ד)

למרות החתימה בסוף הספר השני "כלו תפלות דוד בן ישי" (ע"ב, כ), מופיעים בהמשך ספר תהילים עוד שמונה עשר פרקים המיוחסים לדוד;⁵⁰ הופעתם של מזמורים אלה לאחר חתימת הספר השני ומיקומם לאורך שלושת הספרים הבאים של ספר תהילים אומרים דרשני.

המזמור "תהלה לדוד" (קמ"ה) מתפקד הן כסיום של האוסף האחרון של פרקי דוד (קל"ח-קמ"ה)⁵¹ הן כפתיחה של פרקי 'הללו יה' של פסוקי דזמרא, ובאמת הוא מחבר את שתי היחידות האלה הן מבחינה פורמלית הן מבחינה עניינית: שתי המילים של הכותרת "תהלה לדוד" אכן מקשרות מילולית את האוסף האחרון של דוד (קל"ח-קמ"ה) עם פרקי 'הללו יה' (קמ"ו-ק"נ).

ה. פרשנות הקשרית (קונטקסטואלית) בספר תהילים

הניתוח של ששת המזמורים קמ"ה-ק"נ מהווה דוגמה להבנת יחידה ספרותית אחידה בספר תהילים לאורך מספר מזמורים. בדרך אומנותית המשורר מפרט ומפתח את הנושא של סוף כל מזמור במזמור הבא, וכך נוצר רצף רעיוני אחיד לאורך כל היחידה. ישנה התפתחות עניינית עם מקבילות לשוניות, אשר מאחדות את היחידה למקשה ספרותית ורעיונית אחת.⁵² בספר תהילים כל מזמור אכן מהווה יחידה

49. ראו לעיל, הערה 46.

50. מזמורים פ"ו, ק"א, ק"ג, ק"ח-ק"י, קכ"ב, קכ"ד, קל"א, קל"ג, קל"ח-קמ"ה. מזמורי דוד מתפקדים כציר חשוב גם לאחר חתימת הספר השני (ע"ב, כ).

51. על המבנה והרצף של האוסף האחרון של פרקי דוד (קל"ח-קמ"ה) ראו בהרחבה: C. Buysch, *Der letzte Davidpsalter: Interpretation, Komposition und Funktion der Psalmengruppe*, Stuttgart 2009, pp. 138-145.

52. לאור הפרשנות 'ההקשרית' מתבקש להתבונן בשאלת המחבר או העורך של ספר תהילים: ייתכן שהמזמורים נכתבו על ידי מחברים שונים (כפי שחז"ל מסבירים במסכת בבא בתרא יד ע"ב: "דוד כתב ספר תהלים ע"י עשרה זקנים"), ובהמשך הם צורפו וסודרו לפי אסוציאציות לשוניות בלבד. לעניות דעתי מסתבר, שהעריכה הסופית נעשתה מתוך מגמה ושיקולי עריכה ברורים, כדי להציג לקורא ספר שלם עם מבנה מסודר, המשדר מסרים נוספים – בבחינת

עצמאית, ולכן לכאורה לא מתעורר הצורך להסביר את סמיכות כל המזמורים באותה מידה כמו בספרי מקרא אחרים, שבהם יש רצף סיפורים או רצף חוקים לאורך מספר פרקים. מפרשי המקרא וחוקריו אכן התמקדו על פי רוב בנייתו ובאפיונו של כל מזמור כיחידה עצמאית,⁵³ וההתחשבות בסמיכות הפרקים הייתה מבחינתם חסרת משמעות להבנת הפרק,⁵⁴ ולכן מעטים הם פרשני המקרא שהתייחסו בפירושיהם לסמיכות הפרקים.⁵⁵ לאחרונה, מספר חוקרים התעניינו בשיקולי העריכה של המזמורים בספר תהילים.⁵⁶ גישה פרשנית זו המתמקדת בקריאה הקשרית של המזמורים (contextual interpretation), אינה מסתפקת רק בהצעת שיקולים פורמליים מעניינים לשיקולי העריכה של ספר תהילים, אלא מעשירה את עולם הפרשנות בכך שהיא מזהה לקחים פרשניים ותובנות חדשות, העולים דווקא מתוך התבוננות מעמיקה בסמיכות המזמורים. על ידי קריאה זו

"דברי חכמים כדבונות וכמשמרות נטועים בעלי אספות נתנו מרעה אחד" (קהלת ל"ב, יא). כיוון שמטרת מאמר זה על פסוקי דזמרא היא להציג ולהסביר את הכתובים על פי כלים ספרותיים כפי שהם מונחים לפנינו, שאלת המחבר והעורך היא משנית, והכרת סמיכות הפרקים מוכיחה את האחדות הספרותית.

53. גישה זו שלטה במחקר שנים רבות מאז מחקרו הגדול של H. Gunkel, *Einleitungen in die Psalmen - die Gattungen der religiösen Lyrik Israels*, Göttingen 1933.

54. יתרה מזאת, כיוון שהמחקר השתדל לחשוף את 'הגרעין ההיסטורי' של המקראות – סמיכות המזמורים פורשה על ידי חוקרים רבים כמעשה עריכה מאוחר חסר משמעות העלול לשיטתם אף 'להטעות' את הקורא.

55. ר' סעדיה גאון בפירושו לתהילים אכן מתייחס לעתים לרצף המזמורים. ראוי: **תהילים עם תרגום ופירוש רס"ג**, מהד' י' קאפח, ירושלים תשכ"ו, עמ' מז-נ (אך ראב"ע בפירושו על פרק ג', א, ורד"ק בפירושו על ב', א חולקים עליו). גם רש"ר הירש מסביר בפירושו המקיף על ספר תהילים (גרמנית, פרנקפורט 1882; תרגום לעברית: **ספר תהילים עם פירוש מאת רבי שמשון רפאל הירש ז"ל**, ירושלים תשנ"ה), באופן כמעט עקיב את סמיכות הפרקים, כנראה מתוך גישתו הפרשנית הידועה להגן על שלמותה של תורת ישראל ובכך הציג במידה מסוימת פרשנות הקשרית בין פרקים סמוכים. רש"ר הירש לא הכיר מטבע הדברים כלים ספרותיים מודרניים כמו מקבילות לשוניות ומילים מנחות, ואין בפירושו התייחסות מקיפה, ביקורתית ושיטתית למבנה של כל ספר תהילים כיחידה ספרותית; על שיטת הפרשנות של רש"ר הירש עיינו: J. Jacobs, 'Rabbi Samson Raphael Hirsch as a Peshat commentator: literary aspects of his commentary on the Pentateuch', *Review of Rabbinic Judaism* 15,2, 2012, pp. 190-200. גם עמוס חכם בפירושו המקיף **דעת מקרא** מסביר רבות את סמיכותם של פרקים רבים, אך אין בפירושו התייחסות עקיבה ושיטתית למבנה כל ספר תהילים (ראו בהקדמה המפורטת שלו).

56. רבות למדתי ממחקריהם המאלפים בנידון ובמיוחד מהעבודות של הוספלד וצנגר (לעיל, הערה 4). חוקרים אלה טרחו להסביר את סמיכות המזמורים על פי כללי עריכה מחקריים בשילוב עם מסרים דתיים ומוסריים נוספים, אך הם הניחו לנו מקום להתגדר בו; בעבודה זו על פסוקי דזמרא מוצגים הסברים רבים שאינם מופיעים בעבודתם.

יתברר לקורא, שלא שיקולים אסוציאטיביים בלבד מקשרים בין מזמורים סמוכים.⁵⁷ גישה פרשנית מבורכת זו לא רק מפסיקה לרדוף כביכול אחרי 'הגרעין ההיסטורי' של המזמור (לעתים על חשבון עיון בתכנים ובמסרים של המזמור), אלא היא מגלה תובנות חדשות בקריאה צמודה של מזמורי תהילים בהקשרם הרחב. בשעה שפרופ' מאיר וייס טבע במחקריו את הפרשנות 'הכולית' לשיטת פירושו ההוליסטית לכל מזמור כיחידה ספרותית,⁵⁸ הרי הפרשנות ההקשרית מרחיבה את התפיסה ההוליסטית לשם הבנת מסרים העולים מתוך עיון בקובצי מזמורים ובספר תהילים כולו, בחינת השלם הגדול מסכום חלקיו.⁵⁹ כך למשל מתבקש לפי פשוטו של מקרא, אליבא דכולי עלמא, עיון משולב במזמורים התאומים ק"א-ק"ב כיחידה אחת⁶⁰ שבה מתוארות דרכי ה' (ק"א) בצמוד לתכונותיו של הצדיק ההולך בדרכיו (ק"ב). על ידי קריאה הקשרית של שני המזמורים יחדיו, מתחברות כביכול מידותיו של ה' "חנן ורחום ה'" (ק"א, ד) עם מידות הצדיק "חנן ורחום וצדיק" (ק"ב, ד) כהמחשה של דברי חז"ל "מה הוא חנן ורחום – אף אתה היה חנן ורחום".⁶¹ מאמר זה מציג על פי הפרשנות ההקשרית את יחידת פסוקי דזמרא והמזמורים מעשירים זה את זה. אם כי קיימת הסכנה, שניתוחו של המזמור הבודד משועבד לטובת התאמתו למסגרת קובץ המזמורים בדרך של דרשנות מרחיקת לכת, הרי עיון מעמיק ביחידה – ועל אחת כמה וכמה בספר תהילים כולו – מאפשר ומחייב לגלות לפי הפרשנות ההקשרית מסרים חדשים, העולים לפי כוונת המקרא דווקא מתוך קריאה 'אופקית' של המזמורים בהקשרם. המחקר המודרני אכן מגלה פנים חדשות בפרשנות מעמיקה וחושה של ספר תהילים על פי כללים ספרותיים חדישים. רוב המחברים בתחום מחקרי זה הם לא יהודים, המחפשים משמעות מוסרית ודתית בשיקולי העריכה ובסמיכות הפרקים. בכך הם מוסיפים רבות על גישות המחקר מיסודו של הרמן גונקל ותלמידיו, אשר התמקדו בעיקר בסוגי המזמורים השונים והתעלמו משיקולי עריכה בעלי משמעות ספרותית ומוסרית.⁶² בעקבות כך נוצרה התנגדות מסוימת

57. כפי שהציע למשל מ"ד קאסוטו, 'סמיכות פרשיות וסידורן בספרי המקרא', הכינוס העולמי למדעי היהדות – קיץ תש"ז, ירושלים תשי"ב, עמ' 165-169 (פורסם שוב בספרו ספרות

מקראית וספרות כנענית א, ירושלים תשמ"ג, עמ' 200-201).

58. ראו במחקריו הנפלאים של מאיר וייס על מזמורי תהילים בספרו אמונות ודעות במזמורי תהילים, ירושלים תשס"א, ובמחקריו הנוספים.

59. מליצה תמציתית זו לתפיסת עולם הוליסטית מקורה בספרו של יאן סמאטס (J.C. Smuts, *Holism and evolution*, London 1927), וזכתה ליישום בתחומים רבים כולל בפסיכולוגיה (Gestalt psychology), ובתחומים אחרים רבים. אין כאן המקום לדון על התופעה המעניינת של יישום השיטה ההוליסטית בחקר הספרות ובפרשנות המקרא.

60. ראו מקורות המצוטטים לעיל, הערה 45.

61. ראו בדרשות חז"ל בשבת קלג ע"ב ובמקבילות; המזמורים התאומים ק"א-ק"ב מספקים לכלל זה של חז"ל הוכחה על פי פשוטו של מקרא.

62. סקירות על תולדות והתפתחות המחקר של ספר תהילים בספרות, ראו לעיל, הערה 4.

אצל שלומי אמוני ישראל, ללמוד תובנות וגישות פרשניות חדשות בתורת ישראל מפירושיהם של חוקרים מודרניים שאינם בני ברית – עם זאת אני סבור כי הבנתנו את מזמורי תהילים תוכל להתעשר באופן משמעותי לפי המחקר של הפרשנות ההקשרית.⁶³

כבר במדרש תהילים ובמאמרי חז"ל יש התייחסות מפורשת ומעמיקה לסמיכות המזמורים.⁶⁴ חז"ל גם זיהו יחידות ספרותיות של מזמורים שחלקם מצאו את מקומם בסידור התפילה דווקא כאוספים שלמים של מזמורי תהילים (כדוגמת פרקי הלל ופסוקי דזמרא).⁶⁵ מתבקש אם כן להתבונן במזמורי תהילים על פי הפרשנות ההקשרית, הן על פי המחקר החדש הן על פי מדרשי חז"ל – בבחינת חדשים עם ישנים.⁶⁶ הניתוח הנזכר לעיל של המזמורים קמ"ה-ק"נ מסביר על פי הפרשנות ההקשרית מדוע חז"ל זיהו את ששת המזמורים לפי פשוטו של מקרא ובחרו אותם לאמירת פסוקי דזמרא בכל יום.⁶⁷

אני תפילה שמאמר זה יציג את הפרשנות ההקשרית כגישה חשובה להבנת ספר תהילים, ויעודד עיונים נוספים ביחידות ספרותיות רבות בספר גם על פי התבוננות במזמורים הסמוכים.⁶⁸ לאחר תובנות חדשות בהבנת אוספים רבים לאורך ספר תהילים ניתן יהיה לזהות מסרים חשובים ותובנות חדשות של נעים זמירות ישראל במבנה ובמשמעות של הספר כולו כיחידה ספרותית אחידה.⁶⁹

63. "אם יאמר לך אדם יש חכמה בגוים – תאמין... יש תורה בגוים – אל תאמין" (מדרש איכה פרשה ב); "אמר רבי יוחנן: כל האומר דבר חכמה, אפילו באומות העולם – נקרא חכם" (מגילה טז ע"א), ואכמ"ל.
64. ראו למשל במדרש תהילים על מזמורים קמ"ה-ק"נ, שבו סמיכות המזמורים והרצף שלהם נדרשים בדרך האופיינית למדרשי חז"ל, וחלק ניכר של הדרשות משובץ בניתוח לעיל.
65. ראו באתר www.tefilah.org על היחידות של קבלת שבת (צ"ה-ק), על המזמורים התאומים קי"א-קי"ב (במדור על שבת), על מזמורי הלל המצרי (קי"ג-קי"ח) ועל הלל הגדול (קל"ה-קל"ה; במדור על החגים), ועל שירי המעלות (ק"כ-קל"ד).
66. על פי לשון חז"ל במשנה יומא פ"ב מ"ד; תמיד פ"ה מ"ב.
67. ראו לעיל, הערה 3.
68. כך גם הסמיכות למזמורי דוד הקודמים (קל"ח-קמ"ה) עם החפיפה של מזמור קמ"ה הן כסוף אוסף מזמורי דוד הן כתחילת פרקי 'הללו יה' (קמ"ו-ק"נ) דורשת דיון; כמו כן הרצף של כל הספר החמישי (ק"ז-ק"נ) כהמשכו של הספר הרביעי (צ"ו-ק"ו) על פי הנאמר במאמר זה על פסוקי דזמרא בלבד דורש דיון נוסף, ועוד חזון למועד.
69. מטבע הדברים הסתכלות מקיפה על כל ספר תהילים דורשת תחילה עיון מעמיק בכל פרק בפני עצמו; ראו באתר www.tefilah.org ביחידה על מבנה ספר תהילים כיחידה ספרותית על פי הפרשנות ההקשרית.

נספח – ששת המזמורים כיחידה ספרותית אחת⁷⁰

לאורך מזמורים אלו מתקיים רצף רעיוני בעל מהלך רעיוני אחיד וכך הם נעשים ליחידה ספרותית אחת. הפרשנות ההקשרית מתבססת על קשרים ענייניים ולשוניים כאחד אשר משקפים את המהלכים הרעיוניים. הניסוחים המשותפים יוצרים רצף רעיוני, ולעתים הם מופיעים במשמעויות שונות כדי לבטא בדרך אומנותית את ההתפתחות הרעיונית לאורך היחידה.

טבלה 1: "תהלה לדוד" (קמ"ה) כפתיחה למזמורים קמ"ו-ק"נ

ביטויים רבים ממזמור קמ"ה מופיעים במזמורים הבאים קמ"ו-ק"נ.

קמ"ה	קמ"ו	קמ"ז	קמ"ח	קמ"ט	ק"נ
(א) אָרוּמֵךְ אֱלוֹהֵי הַמֶּלֶךְ			(א) הַלְלוּהוּ בְּמִרוּמֵים (יד) וַיְרִים קֶרֶן לַעֲמוֹ	(ו) רוּמֹת אֵל בְּגִרוֹנִים	
(א) וְאַבְרָכָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד (כא) וַיְבָרֵךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קְדֹשׁוֹ		(יג) בָּרַךְ בְּנֵיךְ בְּקִרְבֶּךָ			
(א) וְאַבְרָכָה שְׁמֶךָ (ב) וְאַהֲלֵלָה שְׁמֶךָ (כא) וַיְבָרֵךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קְדֹשׁוֹ			(ה) הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה' (יג) הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה' כִּי נִשְׁגָּב שְׁמוֹ לְבָדוֹ	(ג) הַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמַחֲוֹל	
(ב) וְאַהֲלֵלָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד	(ב) אֶהְלֵלָה ה' בְּחַיֵּי				
(א) וְאַבְרָכָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד (ב) וְאַהֲלֵלָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וְעַד (ד) דוֹר לְדוֹר יִשְׂבַח מְעַשֵּׂיךָ (ג) מַלְכוּתְךָ מְלָכּוֹת כָּל עַלְמִים וּמְשַׁלְתֶּךָ בְּכָל דוֹר וְדוֹר (כא) וַיְבָרֵךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קְדֹשׁוֹ לְעוֹלָם וְעַד	(ו) הַשְׁמֵר אֶמֶת לְעוֹלָם (ז) מֶלֶךְ ה' לְעוֹלָם אֱלֹהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּ יְהוָה		(ו) וַיְעִמְדִים לְעַד לְעוֹלָם		

70. מקבילות ושרשוים רבים שובצו כבר לעיל בתיאור המהלך הרעיוני של היחידה הספרותית. דף מקורות צבעוני המסכם את הדיון במאמר זה מופיע באתר www.tefilah.org (ושם יש גם מצגת עם הרצאה). המקבילות עם תהילים קמ"ה מובאות שם בצד שמאל של הדף, והשרשור של המושגים לאורך המזמורים הסמוכים מובא במשבצות שביניהן. חלקן הגדול של מקבילות אלה כבר צוינו על ידי עמוס חכם (לעיל, הערה 33), אך הוא לא הסביר את תפקידן של החזרות ואת השינויים במשמעות המושגים, כפי שהמקבילות מתפרשות לפי הפרשנות ההקשרית (ראו הפניות בהערה 4 לעיל).

(ג) גדול ה' ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר (ו) וגדולתך אספרינה		(ד) מונה מספר לכוכבים (ה) גדול אדונינו ורב כח לתבונתו אין מספר		(ב) הללוהו כרב גדלו
(ד) דור לדור ישבח מעשיך		(יב) שבחי ירושלם את ה'		
(ד) דור לדור ישבח מעשיך (ט) ורחמינו על כל מעשיו (י) יודוך ה' כל מעשיך (יז) וחסיד בכל מעשיו (יט) רצון יראיו יעשה	(ו) עשה שמים וארץ (ז) עשה משפט לעשוקים	(כ) לא עשה כן לכל גוי	(ח) רוח סערה עשה דברו	(ז) לעשות נקמה בגוים (ט) לעשות בהם משפט כתוב
(ד) וגבורתיך יגידו (יא) וגבורתך ידברו (יב) להודיע לבני האדם גבורתינו		(י) לא בגבורת הסוס יחפץ		(ב) הללוהו בגבורתינו
(ד) וגבורתיך יגידו		(יט) מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב		
(ה) הדר כבוד הודך (יא) כבוד מלכותך יאמרו (יב) וכבוד הדר מלכותו			(ה) יעלו חסידים בכבוד (ח) לאסר מלכיהם בזקים ונכבדיהם בכבלי ברזל (ט) הדר הוא לכל חסידיו	
(ה) ודברי נפלאותיך אשיחה (יא) וגבורתך ידברו (כא) תהלת ה' ידבר פי		(טו) רוע דברו (יח) ישלח דברו (יט) מגיד דברו [דבריו קרי] ליעקב	(ח) רוח סערה עשה דברו	
(ו) ועזו נוראתיך יאמרו				(א) הללוהו ברקיע עזו
(ו) ועזו נוראתיך יאמרו (יא) כבוד מלכותך יאמרו		(טו) השלח אמרתו ארץ		
(ז) זכר רב טובך (ט) טוב ה' לכל		(א) כי טוב זמרה אלהינו		
(ז) וצדקתך ירגנו (יז) צדיק ה' בכל דרכיו (יח) לכל אשר יקראהו באמת (כ) שומר ה' את כל אהביו	(ו) השמר אמת לעולם (ח) ה' אהב צדיקים			
(ז) וצדקתך ירגנו			(ה) ירגנו על משכבותם	
(י) יודוך ה' כל מעשיך		(ז) ענו לה' בתודה		

פסוקי דזמרא – יחידה ספרותית ורעיונית על פי פרשנות הקשרית

			(כ) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללו יה		(יב) להודיע לבני האדם גבורתו
				(ג) אל תבטחו בגדיבים בגן אדם שאין לו תשועה	(יב) להודיע לבני האדם גבורתו (יט) רצון יראיו יעשה ואת שונעתם ישמע ויושיעם
				(ח) ה' זקף כפופים	(יד) וזקף לכל הכפופים
		(ו) חק נתן ולא יעבור	(ט) נותן לבהמה לחמה (זז) הנתן שלג כצמר	(ז) נתן לחם לרעבים	(טו) ואתה נותן להם את אכלם בעתו
			(יד) חלב חטים ישביעך		(טז) ומשביע לכל חי רצון
	(ד) כי רוצה ה' בעמו יפאר עננים בישועה		(י) לא בשוקי האיש ירצה (יא) רוצה ה' את יראיו		(טז) ומשביע לכל חי רצון (יט) רצון יראיו יעשה ואת שונעתם ישמע ויושיעם
		(יד) לבני ישראל עם קרבו			(יח) קרוב ה' לכל קרואיו
			(ד) מונה מספר לכוכבים לבלם שמות יקרא (ט) נותן לבהמה לחמה לבני ערב אשר יקראו		(יח) קרוב ה' לכל קרואיו לכל אשר יקראהו באמת
				(ט) ה' שמר את גרים	(כ) שומר ה' את כל אהביו
			(ו) משפיל רשעים עדי ארץ	(ט) ודרך רשעים יעות	(כ) ואת כל הרשעים ישמיד
(א) הללו אל בקדשו					(כא) ויברך כל בשר שם קדשו

טבלה 2: מילים מנחות לאורך היחידה

בשולי הטבלות המציגות את המילים המנחות מופיעים הסברים קצרים על משמעותן הרעיונית של המקבילות.

שורש הל"ל

קמ"ה	קמ"ו	קמ"ז	קמ"ח	קמ"ט	ק"נ
(א) תהלה לדוד	(א) הללו יה	(א) הללו יה	(א) הללו יה	(א) הללו יה	(א) הללו יה

הַלְלוּ אֵל בְּקֶדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עִזּוֹ	שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ תְּהַלְתוּ בְּקֶהֱל חֲסִידִים	הַלְלוּ אֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בְּמִרוֹמִים	כִּי טוֹב זְמֵרָה אֲלֵהִינוּ כִּי נָעִים נֶאֱנָה תִּהְיֶה	הַלְלֵי נִפְשֵׁי אֵת ה'	(ב) בְּכֹל יוֹם אֲבָרְכֶנָּךְ וְאֶהְלֶלְךָ שְׁמֶךָ
הַלְלוּהוּ (9×); (ו) כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יְיָ	(ג) יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְּמִחוּל בְּתוֹךְ וְכִנּוֹר זְמְרוּ לוֹ (ט) לַעֲשׂוֹת בְּהֵם מִשְׁפָּט כְּתוּב הַדָּר הוּא לְכֹל חֲסִידָיו	הַלְלוּהוּ (5×); יְהַלְלוּ (2×); הַלְלוּ (2×); (יֵד) וַיִּרְם קֶרֶן לַעֲמוֹ תִּהְיֶה לְכֹל חֲסִידָיו לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל עִם קֶרְבּוֹ	(יב) הַלְלֵי אֲלֵהֶיךָ צִיּוֹן	(ב) אֶהְלֶלְךָ ה' בְּחַיֵּי	(ג) גְּדוֹל ה' וְמִהַלֵּל מְאֹד
(ו) הַלְלוּ יְיָ	(ט) הַלְלוּ יְיָ	(ד') הַלְלוּ יְיָ	(כ) הַלְלוּ יְיָ	(י) הַלְלוּ יְיָ	(כא) תִּהְלֹת ה' יִדְבַּר פִּי

פרק קמ"ה הנו "תהלה לדוד" האישית שלו (א), אשר מסתיימת בשיתוף כל הבריאה, ולכן בסוף היא תהילת ה' של כל בשר; בעקבות כך גם הפרקים קמ"ו-ק"ג פותחים וחותמים במילים "הללו יי", ובפסוק הראשון של כל פרק מופיע השורש הל"ל.

שורש מל"ך

קמ"ה	קמ"ו	קמ"ז	קמ"ח	קמ"ט	ק"ג
(א) אֲרוֹמַמְךָ אֱלוֹהֵי הַמֶּלֶךְ (יא) כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֵאֱמָרוּ (יב) וְכָבוֹד הַדָּר מַלְכוּתְךָ (יג) מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עַלְמִים	(י) יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם אֲלֵהֶיךָ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּ יְיָ	(יא) מַלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שְׂפָטֵי אֶרֶץ	(ב) יְשַׁמַּח יִשְׂרָאֵל בְּעֲשׂוֹ בְנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָם (ח) לְאֶסֶר מַלְכֵיהֶם בְּזָקִים וְיִכְבְּדוּהֶם בְּכִבְלֵי בְרָזֶל	(ג) הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר (ה) הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה ⁷¹	

מלכות ה' היא עיקר עניינם של פרקים אלו: דוד מביע את תפילתו שכשם שהוא קיבל עליו את מלכות ה' – כך יקבלו אותה כל הברואים (קמ"ה). דבר זה נעשה בשלבים: בשלב הראשון רק בני ציון מקבלים אותה (קמ"ו-קמ"ז); לאחר מכן, כשגם בשמים מהללים את ה', מוצג החזון שגם בארץ יהללו את ה' ויקבלו עליהם את מלכות ה' (קמ"ח); ובהמשך חזון זה מתגשם בעזרת החסידים (קמ"ט), כדי שבסופו של התהליך כל הבריאה תקבל עליה בחגיגות של מקדש ה' את מלכות ה' (ק"ג).

שורש שפ"ט

קמ"ה	קמ"ו	קמ"ז	קמ"ח	קמ"ט	ק"ג
(ז) עֲשֵׂה מִשְׁפָּט לַעֲשׂוֹקִים נִתּוֹן לְחֵם לְרַעְבִּים ה' מִתִּיר אֲסוּרִים	(יט) מִגִּיד דְּבָרוֹ [דְּבָרָיו קִרִּי] לַיַּעֲקֹב חֲקִיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל (כ) לֹא עֲשֵׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בֵּל יִדְעוּם הַלְלוּ יְיָ	(יא) מַלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שְׂפָטֵי אֶרֶץ	(ט) לַעֲשׂוֹת בְּהֵם מִשְׁפָּט כְּתוּב הַדָּר הוּא לְכֹל חֲסִידָיו הַלְלוּ יְיָ		

ערכי המשפט הם היבט חשוב ביותר של המלכות: ה' עושה משפט לעשוקים (קמ"ו), ומצווה כביכול את עם ישראל לנהוג באופן דומה (קמ"ז). שאר האומות יחד עם "כל שפטי ארץ" מצטרפים לתהלת ה' (קמ"ח),⁷² כי ה' עושה בהם משפט, כדי שיקבלו עליהם את מלכות ה' (קמ"ט).

71. אמנם השורש מל"ך לא מופיע במזמור ק"ג, אך התיאורים של תהילת ה' בפי כל הנשמה עם קול שופר ותרועה הם הביטוי המושלם של מלכות ה'.

72. ראו לעיל בהסבר מזמור קמ"ח.

שורש חס"ד

ק"ג	קמ"ט	קמ"ח	קמ"ז	קמ"ו	קמ"ה
	(א) תהלתו בקהל חסידים (ה) יעלו חסידים בקבוד (ט) הדר הוא לכל חסידיו	(יד) ויָרָם קָרֹן לְעָמוֹ תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללו יה	(יא) רוצה ה' את יראיו את המִיחֲלִים לחסדו		(ח) אָרַךְ אַפְּיָם וַגְּדַל חֶסֶד (י) וְחִסְדֵיךָ יִבְרַכְכָּה (ז) צַדִּיק ה' בְּכָל דַּרְכָיו וְחִסִּיד בְּכָל מַעֲשָׂיו

המושג חסד ככינוי לה' ולחסידיו מתפתח לאורך הפרקים: ה' מתואר בלשון "וגדל חסד... וחסיד בכל מעשיו" (קמ"ה, ח, ז), ובעקבות כך "כל מעשיך וחסידך יברכוכה" (קמ"ה, י). ה' רוצה "את המיחלים לחסדו" (קמ"ז, יא); הרמת קרן ישראל מהווה כבוד ו"תהלה לכל חסידיו" (קמ"ח, יד), ולכן הם מהללים את ה' "בקהל חסידים" (קמ"ט, א), שמחים בה' ועושים משפט לה' עלי אדמות (קמ"ט, ה, ט).

יעקב-ישראל

ק"ג	קמ"ט	קמ"ח	קמ"ז	קמ"ו	קמ"ה
	(ב) ישמח ישראל בעשיו	(יד) ויָרָם קָרֹן לְעָמוֹ תהלה לכל חסידיו לבני ישראל עם קרבו הללו יה	(ב) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם ה' נדחי ישראל יכנס. (יט) מגיד דברו ודבריו קרי' ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל		(ה) אֲשֶׁרֵי שָׂאֵל יעקב בעזרו

"יעקב" מתאר את העם הסובל בניגוד ל"ישראל" המתאר את הצלחתו.⁷³ לאחר תיאור הצרות בגלות (קמ"ו, ז), נידחי ישראל שמחים בשיבת ציון (קמ"ז, ז), ומחזירים כביכול עטרה ליושנה על ידי קיום התורה (קמ"ז, יט, סיפא); הרמת קרן העם ושמחתם בה' היא ביטוי לשמחת ישראל וייעודם בארצם. כתיאורים אוניברסליים מזמורים קמ"ה וק"ג אינם מזכירים כלל את עם ישראל.

73. כך עולה, למשל, מסיפורי ספר בראשית (כ"ז, לו; ל"ב, כט), ואכמ"ל.